Tarnopol, dnia 1 kwietnia 1929.

TARNOPOLSKI

Dziennik Wojewódzki

Nr. 7.

TREŚĆ:

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

ROZPORZĄDZENIA.

ZARZĄDZENIA, OBWIESZCZENIA, ORZECZENIA, KOMUNIKATY.

RUCH SŁUŻBOWY.

B. DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

ROZPORZĄDZENIA.

143

Rozporządzenie

Ministra Skarbu z dnia 23 lutego 1929 r. w sprawie zmiany nazwy Ewidencyj Katastru Podatku Gruntowego w okręgach administracyjnych Izb Skarbowych we Lwowie i w Krakowie oraz w cieszyńskiej części Województwa Śląskiego.

Na zasadzie art. 7 ustawy z dnia 8 kwietnia 1919 w przedmiocie objęcia przez Ministerstwo Skarbu administracji skarbowej na ziemiach polskich, które wchodziły w skład b. monarchji austrjacko-węgierskiej (Dz. P. P. P. Nr. 31, poz. 261) oraz art. 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zmienia się nazwę istniejących w okręgach administracyjnych Izb Skarbowych we Lwowie i w Krakowie oraz w cieszyńskiej części Województwa Śląskiego Ewidencyj Katastru Podatku Gruntowego na „Urzędy Katastralne".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: G. **Czechowicz.**

144

Rozporządzenie

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 23 marca 1929 r. L. AD. 38/29 w przedmiocie rozszerzenia czasu ochronnego dla zajęcy—szaraków.

Na podstawie art. 51 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 3 grudnia 1927 r. (o prawie łowieckiem) Dz. Ust. Rz. P. Nr, 110, poz. 934 i § 1 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 17 marca 1928 Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 448 o przekazaniu Wojewodom niektórych uprawnień Ministra Rolnictwa, wynikających z art. 51 zacytowanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 o prawie łowieckiem rozszerzam czas ochronny dla zajęcy—szaraków od dnia 30 września do dnia 15 października 1929 roku.

Przekroczenie niniejszego rozporządzenia karane będzie po myśli art. 77 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 Dz. Ust. Rzp. P. Nr. 110, poz. 934 grzywną do 500 złotych oraz aresztem do 6 tygodni.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Województwa Tarnopolskiego.

Wojewoda: **Moszyński.**

145

Rozporządzenie

porządkowe Wojewody Tarnopolskiego z dnia 15 marca 1929, L. AD. 14535/28 w sprawie mycia okien.

Na podstawie art. 108 punkt 2 i 111 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. Ust. Rzp. P. Nr. 11, poz. 86) oraz za zgodą Wydziału Wojewódzkiego — zarządzam co następuje:

§ 1. Zabrania się mycia okien we wszelkich pomieszczeniach, znajdujących się powyżej parteru, bez dostatecznego — za pomocą pasów, balustrad i t. p. — zabezpieczenia przed upadkiem osób, spełniających tę czynność.

§ 2. Obowiązek przestrzegania stosowania środków, zabezpieczających przed upadkiem, ciąży tak na osobach, wydających zlecenie mycia okien, jak i na osobach, myjących okna.

Obowiązek powyższy ciąży również na posiadaczach mieszkań, jeżeli wiedzieli o myciu okien w ich mieszkaniach bez użycia środków zabezpieczających, lub też jeśli — mogąc temu przeciwdziałać — nie wydali w swym zakresie odpowiednich zarządzeń co do stosowania środków zabezpieczających.

§ 3. Przekroczenie niniejszego rozporządzenia podlega w drodze administracyjnej karze grzywny do 50 złotych lub karze aresztu do 3 dni, albo obu tym karom łącznie.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Województwa Tarnopolskiego.

Wojewoda: **Moszyński.**

ZARZĄDZENIA, OBWIESZCZENIA, ORZECZENIA, KOMUNIKATY.

146

Okólnik

Wojewody Tarnopolskiego Nr. 54 z dnia 9 marca 1929, L. Z. P. 561/29 do Panów Starostów Powiatowych Województwa Tarnopolskiego w sprawie wywożenia z miast śmieci, padliny i nieczystości.

I. Cały szereg miast powiatowych (nie wyłączając Tarnopola) oraz miasta mniejsze dotąd nie wyznaczyły dogodnych i odpowiednich miejsc na składanie zmiotków ulicznych i śmieci z gospodarstw domowych. Czestem jest zjawiskiem gromadzenie ich całemi latami przy drogach publicznych w bezpośredniem sąsiedztwie z miastem i nawet domami mieszkalnemi, skąd przy lada podmuchach częstych u nas wiatrów, tumany śmiecia unoszą się w kierunku dróg i osiedli; samo zaś gnicie organicznych odpadków, znajdujących się w śmieciach, nieznośnie zanieczyszcza powietrze na rozległej przestrzeni.

II. Również uważam za konieczne przypomnieć, że wywożenie z ustępów nieczystości winno odbywać się przy pomocy taboru, wyłączającego zanieczyszczenie dróg i powietrza i tylko w porze nocnej — podczas minimalnego ruchu ulicznego ludności — na miejsca odległe od osiedli.

III. Padliny wszelkich zwierząt nie wolno wrzucać do wód stojących oraz bieżących ani zostawić na ulicach, placach i dziedzińcach, lecz trzeba ją wywozić możliwie bezzwłocznie w miejsce na to przeznaczone, i we wskazanem miejscu zakopać w sposób należyty albo — zgodnie z innemi obowiązującemi przepisami — oddawać zakładom utylizacyjnym.

Stan obecny poruszonych spraw jest przeważnie sprzeczny z §§. 6, 7 i 13 Rozporządzenia Nadzwyczajnego Naczelnego Komisarza do spraw walki z epidemjami z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dz. U. Nr. 55/21 p. 346) i wymaga niezwłocznego uregulowania w drodze, wskazanej w §. 14 tegoż Rozporządzenia.

Zwracam uwagę Pana Starosty, że składanie śmieci i nieczystości musi odpowiadać przynajmniej poniższym warunkom:

1) musi być dostatecznie (conajmniej ¼ klm.) oddalone od mieszkań i dróg publicznych,

2) nie może tumanami zanieczyszczać dróg i terenów zamieszkałych,

3) nie może wskutek procesów rozkładowych zanieczyszczać powietrza,

4) nie może zanieczyszczać strumieni, rzek, stawów oraz źródeł,

5) tabor wywożenia śmieci i zmiotków winien mieć skrzynie szczelne i kryte, wyłączające zanieczyszczenie z nich ulic, placów i dziedzińców.

Zechce Pan Starosta dopilnować, aby jeszcze w bieżącym miesiącu sprawy poruszone zostały w podległym Mu powiecie zasadniczo uregulowane.

Lotne Komisje sanitarne, jakie wysyłać już wczesną wiosną zamierzam, będą na te sprawy szczególną uwagę zwracać.

Odpowiedzialność za lekceważenie niniejszego zarządzenia ciążyć będzie nie tylko na gminach miejskich, lecz i na Panu Staroście.

Sprawozdania o wykonaniu mojego polecenia oczekuję do dnia 1 maja b. r.

Wojewoda: **Moszyński.**

147

Okólnik

Wojewody Tarnopolskiego Nr. 55 z dnia 9 marca 1929 L. ZP. 789 do PP. Starostów Powiatowych Województwa Tarnopolskiego w sprawie konserwowania, naprawiania i budowy nawierzchni ulic w gminach miejskich.

We wszystkich miastach Województwa Tarnopolskiego ulice zabrukowane są miękkim tłuczkiem z podolskich wapieni. Po najstaranniejszem zabrukowaniu takiem materjałem ulic — już po kilku tygodniach powstają głębokie wyboje, których jako tako zamiatać i utrzymywać w porządku niema możności. W wybojach gromadzą się masy śmieci i nieznośnego pyłu wapiennego, który przy lada podmuchu roznoszą panujące tu wiatry i czynią nieznośnym pobyt nietylko na ulicach, lecz nieraz uniemożliwiają utrzymanie porządku w samych mieszkaniach. W razie deszczu ulice stają się pełne kałuż i błota, niemniej przykrych dla przechodniów i przejeżdżających.

Wobec przytoczonych przyczyn uważam za konieczne i pilne stosowanie w całej rozciągłości wymagań, zawartych w art. 172—174 Rozporządzenia Prez. Rzp. z dnia 16 lutego 1928 o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. Nr. 23/28, p. 202) w szczególności w sprawie nawierzchni jezdni ulic należy stosować się do poniższych wskazówek.

1) Nie dopuszczać do konserwowania, naprawiania i budowy nawierzchni ulic miejskich oraz dróg publicznych, przebiegających przez miasta samym wapieniem.

2) Zachęcać gminy miejskie do używania na nawierzchnię ulic wapieni jedynie w połączeniu z krzemianem sodowym czyli tak zwanego betonu krzemowapiennego.

3) Zalecić do makadamowania ulic piaskowiec z nad Dniestru z okolic Zaleszczyk oraz doliny Stryja

i Oporu, kamień delatyński, porfiry z Krzeszowic i powiatu Krakowskiego, granity z Klesowa, pow. Sarny i bazalty z Berestowca na Wołyniu.

4) Zachęcać do stosowania nawierzchni klinkierowych, kostkowych oraz rozmaitego rodzaju odmian asfaltu i betonu.

5) Popierać manowanie powierzchowne i wgłębsze nawierzchni ulic preparatami z asfaltu i olejów ropy naftowej, impregnolem, utrwalanie nawierzchni warstwą ochronną t. zw. szprameksu t. j. czystego bitumu i t. p.

6) Polecić w razie zamiaru stosowania innych materjałów na konserwację, naprawę i budowę jezdni —zasiągania każdorazowo rady i zgody Urzędu Wojewódzkiego (Dyrekcji Robót Publicznych).

7) Dążyć usilnie, aby wszystkie gminy miejskie same, względnie jako spółki utrzymywały personel fachowy, do planowej naprawy, budowy i konserwacji ulic uzdolniony.

Zechcą Panowie Starostowie uważać niniejsze zalecenia, jako sprawę wielkiej wagi zdrowotnej i na podległych ich pieczy terenach dopilnować, aby dotychczasowy zły stan nawierzchni ulic w gminach miejskich uległ możliwie szybkiej poprawie.

W sprawozdaniach ogólnych i sanitarnych okresowo do Urzędu Wojewódzkiego nadsyłanych, należy temu zagadnieniu poświęcić odpowiedni ustęp.

Wojewoda: **Moszyński.**

148

Okólnik

Wojewody Tarnopolskiego Nr. 56 z dnia 12 marca 1929, L. RW. 519/29 do Panów Starostów Powiatowych Województwa Tarnopolskiego w sprawie kwalifikacji zawodowych osób, trudniących się samodzielnie kuciem koni.

Wobec wejścia w życie rozporządzenia Prez. Rzpl. z 22 marca 1928 (Dz. U. R. P. N. 36 poz. 334) i rozporządzenia Ministra Rol. z dnia 1 października 1928 o kwalifikacjach zawodowych osób, trudniących się samodzielnie kuciem koni, zwracam uwagę na postanowienia art. 1 i 2 powyższego rozporządzenia Prezydenta, w myśl których zawód kucia koni może być wykonywany samodzielnie tylko przez osoby, posiadające odpowiednie ku temu kwalifikacje t. j., które przed 1. października 1928 uzyskały świadectwa uprawniające je do samodzielnego wykonywania tego zawodu, wydane na podstawie rozporządzenia b. austrjackiego Ministra Spr. Wewn. z 27. sierpnia 1873 (Dz. U. P. Nr. 140 o egzaminie z podkuwania koni) i austr. rozp. min. z 21 czerwca 1874 Dpp. Nr. 100 względnie po 1 październiku 1928 ukończyły przepisany kurs kucia koni i złożyły wymagany końcowy egzamin, bądź też poddały się egzaminowi z kucia koni przed jedną z komisji egzaminacyjnych, przewidzianych w art. 3 rozporządzenia Prezydenta.

Przytem zauważam, na mocy reskr. Min. Rol. z 24 stycznia 1929, Nr. 163 W-III., że postanowienia ustępu 2. art. 1. zacytowanego rozporządzenia Prezydenta nie dotyczą terytorjum tut. Województwa, a posiadają zasadnicze znaczenie dla Województw centralnych i wschodnich, gdzie nie istniały przepisy ograniczające wykonywanie zawodu kucia koni.

Na obszarze tut. Województwa zorganizowane już są obecnie półroczne kursy kucia koni przy Państwowej Szkole Kołodziejsko-Kowalskiej w Kamionce strum. dokąd winni kandydaci skierowywać wprost podania o przyjęcie na kurs, dołączając dokumenta wymagane § 4 rozporządzenia Min. Rol. z 1 października 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 92 poz. 807) t. j.:

a) świadectwo urodzenia,

b) świadectwo złożenia egzaminu na czeladnika,

c) świadectwo zdrowia oraz d) własnoręcznie napisany życiorys.

Osoby, które po ukończeniu 20 roku życia zamierzają przystąpić do egzaminu przed państwową komisją egzamin. bez odbycia powyższych kursów, mają w myśl postanowień § 22 rozp. Min. Rol. wnosić podania do Urzędu Wojew. w Tarnopolu i dołączyć do nich następujące dokumenty:

a) świadectwo urodzenia,

b) świadectwo złożenia egzaminu na czeladnika kowalskiego,

c) świadectwo odbycia w charakterze czeladnika kowalskiego przynajmniej jednorocznej praktyki u kowala uprawnionego do samodzielnego wykonywania zawodu kucia koni,

d) własnoręcznie napisany życiorys.

Kandydaci, zgłaszający się do egzaminu przed państwową komisją egzaminacyjną mają na ręce przewodniczącego złożyć opłatę w kwocie 30 zł.

Termin i miejsce odbycia egzaminu będzie każdorazowo ogłaszany w Tarnopolskim Dzienniku Wojewódzkim, o czem przewodniczący komisji zawiadamiać będzie kandydatów, którzy zgłosili się do egzaminu.

Wobec tego zechce Pan Starosta zająć się gorliwie sprawą wprowadzenia w życie powołanych na wstępie rozporządzeń i spowodować, aby kuciem koni zajmowały się tylko osoby posiadające do tego odpowiednie kwalifikacje, przy zastosowaniu sankcji karnych, przewidzianych w art. 5 i 6 zacytowanego na wstępie rozporządzenia Prez. Rzpl. z 22 marca 1928.

W końcu zauważam, że w najbliższej przyszłości planowane jest utworzenie analogicznego kursu kucia koni przy Szkole Kołodziejsko-Kowalskiej w Grzymałowie, a ponadto okręgowych szkół kucia koni w Czortkowie i Tarnopolu.

Wojewoda: **Moszyński.**

149

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. AD. 3335. Tarnopol, dnia 23 marca 1929.

Strażnik łowiecki — wzór oznaki i rota przysięgi.

Do Panów Starostów Powiatowych Województwa Tarnopolskiego.

Postanowieniem art. 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 3 grudnia 1927 o prawie łowieckiem (Dz. Ust. Rzp. P. Nr. 110, poz. 934) zarządzono, że strażnik łowiecki winien być zatwierdzony i zaprzysiężony przez Starostę powiatowego według przepisanej roty, a po zaprzysiężeniu ma otrzymać strażnik łowiecki stosowne zaświadczenie i oznakę, które winien nosić przy pełnieniu obowiązków.

Rozporządzeniem z dnia 21 lutego 1929 ogłoszonem w Dzienniku Ustaw Rzp. P. Nr. 13, poz. 114 ustalił Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w paragrafie pierwszym brzmienie roty według której mają strażnicy łowieccy składać przysięgę.

Równocześnie ustalił Minister Rolnictwa oznakę zewnętrzną dla strażników łowieckich oraz sposób noszenia tej oznaki. Według brzmienia § 2 zacytowanego rozporządzenia oznakę dla strażnika łowieckiego stanowi tarcza z żółtej blachy umieszczona na sukiennej opasce.

Tarcza ma kształt owalny o wymiarach 10 cm. długości i 9 cm. szerokości, pośrodku wytłoczony orzeł państwowy, a w około napis: „Strażnik łowiecki“.

Opaskę tworzą dwa poziome, zeszyte ze sobą pasy: górny koloru jasno-zielonego, dolny zaś żółtego o szerokości 6 cm. każdy.

Według brzmienia § 3 tego rozporządzenia strażnik łowiecki winien nosić oznakę na lewym rękawie wierzchniego okrycia, tarczą nazewnątrz.

Rozporządzenie powyższe weszło w życie z dniem 9 marca b. r.

Wojewoda: **Moszyński.**

150

Obwieszczenie

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 11 marca 1929, L. A. D. 3100/29 o wniesieniu prośby o zezwolenie na zmianę nazwiska „Eisgrau“ na „Süsser“.

Ire Chaim 2-im. Eisgrau, zamieszkały w Kolonji, wniósł prośbę o zezwolenie na zmianę rodowego nazwiska „EISGRAU“ na nazwisko „SÜSSER“.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu podaje powyższą prośbę do powszechnej wiadomości z nadmienieniem, że w myśl art. 4 ustawy z dnia 24 października 1919 Dz. U. R. P. Nr. 88 poz. 478 wolno przeciw jej uwzględnieniu zgłosić do Tarnopolskiego Urzędu Wojewódzkiego zarzuty, które podać należy w ciągu dni 90 od dnia ogłoszenia w „Monitorze Polskim“.

Wojewoda: **Moszyński.**

151

Obwieszczenie

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 13 marca 1929, L. A. D. 2226/29 o wniesieniu prośby o zezwolenie na zmianę nazwiska „Kohn“ na „Halpern“.

Maurycy Kohn, urodzony w Tarnopolu, zamieszkały w Grzymałowie, wniósł prośbę o zezwolenie na zmianę rodowego nazwiska „KOHN“ na nazwisko „HALPERN“.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu podaje powyższą prośbę do powszechnej wiadomości z nadmienieniem, że w myśl art. 4 ustawy z dnia 24 października 1919 r. Dz. U. R. P. Nr 88 poz. 478 wolno przeciw jej uwzględnieniu zgłosić do Tarnopolskiego Urzędu Wojewódzkiego zarzuty, które podać należy w ciągu dni 90 od dnia ogłoszenia w „Monitorze Polskim“.

Wojewoda; **Moszyński.**

152

Obwieszczenie

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 13 marca 1929, L. AD. 2534/29 o wniesienie prośby o zezwolenie na zmianę nazwiska „Rosenblum“ na „Wieliński“.

Karol Stanisław 2-ga im. Rosenblum, urodzony w Tarnopolu, zamieszkały w Zborowie, wniósł prośbę o zezwolenie na zmianę rodowego nazwiska „Rosenblum“ na nazwisko „WIELIŃSKI“.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu podaje powyższą prośbę do powszechnej wiadomości z nadmienieniem, że w myśl art. 4 ustawy z dnia 24 października 1919 Dz. U. R. P. Nr. 89 poz. 478 wolno przeciw jej uwzględnieniu zgłosić do Tarnopolskiego Urzędu Wojewódzkiego zarzuty, które podać należy w ciągu dni 90 od dnia ogłoszenia w Monitorze Polskim.

Wojewoda: **Moszyński.**

153

Orzeczenie

Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie z dnia 5 marca 1929, Nr. 2399/29 w sprawie zmiany statutu Powiatowej Kasy Chorych w Trembowli.

Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie na podstawie art. 100 ustawy z dnia 19 maja 1920 roku o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. Rz. P. Nr. 44 poz 272) zatwierdza niniejszem

zarządzone przez Komisarza Kasy następujące zmiany statutu Powiatowej Kasy Chorych w Trembowli, mianowicie:

1. Dodanie nowego postanowienia po § 33, § 33 a w brzmieniu: „Kasa Chorych wypłaca zasiłki, przewidziane dla niezdolnych do pracy, także tym ubezpieczonym, którzy z powodu choroby zakaźnej, ujawnionej w najbliższem ich otoczeniu, na zarządzenie Władz Sanitarnych zostali odosobnieni (kontumacja) wskutek czego nie mogą oddawać się pracy. Udzielanie przez Kasę Chorych pomocy w razie kontumacji może być uzasadnione tylko w tych wypadkach, gdy zainteresowany członek z tego powodu traci zarobek i pozbawiony jest środków utrzymania".

2. Uzupełnienie §§ 61 i 62 przez dodanie miesięcznych obliczeń składek,

3. Skreślenie ustępu 2-go § 70 od słów „Kasa może......" do końca.

4. Nadanie nowego brzmienia § 71 a mianowicie „Wymierzone przez Kasy składki należy uiścić najpóźniej w ciągu dni 14 od dnia doręczenia listy płatniczej względnie zawiadomienia przez Kasę o dokonanym wymiarze składek. Jeżeli składki wymierza się za okres krótszy niż miesiąc termin płatności wynosi dni 7".

5. Dodanie w § 76 po słowach „zaległych składek ubezpieczeniowych" słów „o ile zaległość wynosi więcej niż 12·50 zł."

6. Poprawkę § 94 idącą w tym kierunku, że zamiast „Zarząd Kasy składa się z 18 członków" wstawia się „Zarząd Kasy składa się z 9 członków".

7. Poprawkę § 109 idącą w tym kierunku, że zamiast w ustępie końcowym słów „zaś do czasu ich utworzenia do właściwych sądów cywilnych" wstawia się „zaś do czasu ich utworzenia do właściwych Starostw i Województw.

Zmiany powyższe obowiązują Powiatowa Kasę Chorych w Trembowli od dnia **15 marca 1929 roku.**

Dyrektor: **Dr. Szkodziński.**

154

KOMUNIKAT.

Na zasadzie art. 65 ustawy z dnia 28/XII 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (poz. 1 Dz. U. Rz. P. za 1926 r.) Okręgowy Urząd Ziemski w Tarnopolu

UDZIELIŁ

w miesiącu lutym 1929 r. zezwolenia na przeprowadzenie parcelacji większej posiadłości ziemskiej:

L. p.	Nazwa objektu	Nazwa powiatu	IMIĘ i NAZWISKO WŁAŚCICIELA	Obszar w ha przeznaczony do parc.	Termin ukończenia parcel.
1.	Jankowce	Tarnopol	Erazm Korytowski	38,11	31/XII 1929

155

KOMUNIKAT.

Na zasadzie art. 10 ustawy z dnia 11/VIII 1923 r. o organizacji Urzędów Ziemskich (poz. 706, Dz. Ustaw) oraz punktu 3 art. 65, punkt 1—4 art. 50 i 71 ustawy z dnia 28/XII 1925 r. (poz. 1, Dz. Ust. za 1926 r.) Prezes Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Tarnopolu

ZATWIERDZIŁ

w miesiącu lutym 1929 r. projekty dotyczące parcelacji gruntów prywatnych i dóbr erekcjonalnych:

L. p.	Nazwa objektu	Nazwa powiatu	IMIĘ i NAZWISKO WŁAŚCICIELA	Rozparcelowany obszar w ha.	Ilość utworzonych działek samodzielnych	Ilość utworzonych działek dodatkowych
1.	Teresin Cygany	Borszczów	Paweł Sapieha	76,12	1	—
2.	Krzywcze	„	Schmorje Melzer	22.86	2	19
3.	Kozówka	Brzeżany	Jakób Potocki	0,01	gmina	—
4.	Narajów	„	„ „	21,64	—	6
5.	Urmań-Plichów	„	„ „	41,9	2	48
6.	Poruczyn	„	„ „	51,2	5	50
7.	Buczacz	Buczacz	Gr.-kat. Probostwo	6,62	—	15
8.	Rosochowaciec	Podhajce	Władysław Jankowski	82,97	2	24
9.	Horożanka	„	Rz.-kat. Probostwo	17,61	—	12
10.	Przemyślany	Przemyślany	Alfred Potocki	0,06	—	1
11.	Kokutkowce	Tarnopol	Helena z Gromnickich Leszczyńska	2,32	—	4
12.	Mikulińce i Krzywki	„	Józefa z Konopków Reyowa	13,46	1	—
13.	Ostrów	„	Baworowscy	483,—	65	230
14.	Nastasów	„	Rz.-kat. Probostwo	66,26	5	48

15. Morawszczyzna i Wiśniowczyzna	Tarnopol	Kurt Longardt i Gertruda Krepel	22,36	8	7
16. Ostrów	"	Baworowscy przez Ziemski Bank Kredyt.	201,47	42	57
17. Lisieczyńce i Klimkowce	Zbaraż	Jadwiga Czarniakowska	75,56	24	47
18. Opaki	Złoczów	Zofja Gołuchowska	3,27	—	3
19. Olszanka	"	Oskar Schnel	9,48	6	11

ODMÓWIŁ

w miesiącu styczniu i lutym 1929 r. zatwierdzenia projektów dotyczących parcelacji gruntów prywatnych i dóbr erekcjonalnych:

L. p.	Nazwa objektu	Nazwa powiatu	IMIĘ i NAZWISKO WŁAŚCICIELA	Powód odmowy
1.	Ossowce i Pielawa	Buczacz	Gr.-kat. Probostwo	Nieprawidłowe dowody pomiarowe, projektowane działki zbyt drobne, zaświadczeń kwalifikac. brak lub niezupełne.
2.	Medwedowce	"	Gr.-kat. Probostwo	Brak zezwolenia wstępnego, zaświadczenia kwalifikacyjne niezupełne, projektowane działki zbyt drobne.
3.	Szucmanówka	Czortków	Stanisław Rey	Projektowane działki zbyt drobne
4.	Zwiniacz	"	Gr.-kat. Probostwo	Projektowane działki zbyt drobne.
5.	Rosochowaciec	Podhajce	Władysław Jankowski	Projektowane działki zbyt drobne, zaświadczenia kwalifikacyjne niezupełne.

156

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. A. D. 2280/29. Tarnopol, dnia 23 marca 1929 r.

EDYKT.

Wskutek pisma Dyrekcji kolei państwowych w Stanisławowie z 13 lutego 1929 r. Nr. 200/III Urząd Wojewódzki w Tarnopolu zarządza na zasadzie rozp. min. z 25 stycznia 1879 dz. p. p. Nr. 19 na dzień 11 kwietnia b. r. i ewentualnie na dnie następne komisję polityczno-obchodową w sprawie zamierzonej przez Tow. akc. dla przemysłu cukrowniczego w Chodorowie „Chodorów" budowy bocznicy przemysłowej od stacji Chorostków linji kolejowej Tarnopol-Kopyczyńce.

Komisja zbierze się dnia **11 kwietnia 1929** o godzinie 10·30 na stacji kolejowej Chorostków.

Projekt techniczny zamierzonej budowy jest wyłożony do publicznego wglądu przez 8 dni t. j. od dnia 2 do dnia 10 kwietnia b. r. w Starostwie w Kopyczyńcach w godzinach urzędowych.

Strony interesowane mogą wnosić zarzuty lub uwagi odnośnie zamierzonej budowy ustnie lub pisemnie na ręce Starostwa w Kopyczyńcach w ciągu tych 8 dni a najpóźniej na miejscu przy rozprawie komisyjnej.

Wojewoda: **Moszyński.**

157

Najwyższy Trybunał Administracyjny.

L. Rej. 4735/26.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ.

Najwyższy Trybunał Administracyjny w składzie przewodniczącego Prezesa Dr. Moraczewskiego i Sędziów: Dr. Bernaczka, Zeleńskiego, tudzież przy udziale członka Sekretarjatu Prawniczego, jako protokolanta, Dąbrowskiego, w sprawie Gustawa Ostrowskiego, notarjusza w Złoczowie przeciw orzeczeniu Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dnia 5 sierpnia 1926 r. L. 3875/U. II w przedmiocie obowiązku ubezpieczenia pensyjnego urzędnika kancelarji notarjalnej wskutek zrzeczenia się przez strony przeprowadzenia rozprawy w myśl art. 18 ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. Dz. U. R. P. poz. 600 na posiedzeniu niejawnem, po rozpatrzeniu aktów sprawy oddala skargę jako nieuzasadnioną i podwyższa opłatę do kwoty 130 (stu trzydziestu) zł.

Powody.

Orzeczeniem z 5 sierpnia 1926 r. Nr. 3875/U. II nie uwzględniło Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej rekursu Gurtawa Ostrowskiego, notarjusza w Złoczowie od orzeczenia Województwa Tarnopolskiego, zatwierdzającego orzeczenia Zakładu Pensyjnego dla funkcjonarjuszy we Lwowie, uznające funkcjonarjuszy kancelarji notarjalnej Artura Terka, Emilję Hudeczek, zamężną Orzeł i Arona Fleischmanna za podlegających obowiązkowi ubezpieczenia pensyjnego począwszy od 1 stycznia 1925 r.

Na to orzeczenie wniósł Gustaw Ostrowski skargę do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, który wobec zrzeczenia się stron przeprowadzenia rozprawy rozpatrywał skargę w myśl art. 18 ustawy o Najwyższym Trybunale Administracyjnym na niejawnem posiedzeniu i rozważył co następuje:

Zarzut skargi, że skarżącemu nie została podaną do wiadomości pełna treść zaskarżonego orzeczenia, nie jest uzasadniony, gdyż, jak wynika z aktów sprawy i jak to już Województwo Tarnopolskie zakomunikowało skarżącemu reskryptem z 27 września 1926 r. L. 42663, pismo tegoż Województwa z 18 sierpnia 1926 r. L. S. O. 36472 do skarżącego zawiera intymat orzeczenia Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z 5 sierpnia 1926 r. w całej osnowie.

Podniesiona w skardze okoliczność, że skarżący objął notarjat w Złoczowie w dniu 3 stycznia 1925 r. i przejął zajęty dotychczas w tej kancelarji notarjalnej personel bez wiadomości, iż personel ten jest ubezpieczony w Zakładzie Pensyjnym dla funkcjonarjuszy, jest bez prawnego znaczenia dla kwestji obowiązku ubezpieczenia pensyjnego tego personelu, wobec czego nieprzesłuchanie podanego przez skarżącego na tę okoliczność świadka nie stanowi żadnej wadliwości postępowania ze szkodą dla skarżącego.

Albowiem, jak to trafnie podnosi zaskarżone orzeczenie, obowiązek ubezpieczenia pensyjnego osób, podlegających temu obowiązkowi według § 1 ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym funkcjonarjuszy w brzmieniu ustalonem ustawą z 10 czerwca 1921 r. Dz. U. poz. 370 powstaje z mocy ustawy z chwilą zaistnienia warunków, wyszczególnionych w tymże § 1 i trwa tak długo, jak długo istnieją te warunki wzgl. aż do wygaśnięcia obowiązku ubezpieczeniowego w myśl § 24 cyt. ustawy. Obowiązek ubezpieczeniowy nie jest zatem uzależniony ani od woli danego funkcjonarjusza ani od zgody służbodawcy ani wreszcie od zgłoszenia w Zakładzie Pensyjnym. Bezspornem jest, że przejęty przez skarżącego personel kancelarji notarjalnej był już zatrudniony w kancelarji jego poprzednika i, że jako taki był ubezpieczony w Zakładzie Pensyjnym dla funkcjonarjuszy. A ponieważ skarzący nawet nie twierdzi, by z chwilą objęcia przez niego kancelarji notarjalnej zaszła jakaś istotna ze stanowiska ustawy zmiana, czy to w stosunku służbowym, czy to w rodzają zatrudnienia tego personelu, objęcie przez skarżącego notarjatu w dniu 3 stycznia 1925 r. przedstawia się w stosunku do tego personelu jedynie jako zmiana służbodawcy, która jest bez wpływu na dalsze istnienie obowiązku ubezpieczenia pensyjnego tego personelu, a powoduje jedynie ipsoiure przejście na skarżącego obowiązków, nałożonych ustawą o ubezpieczeniu pensyjnem na służbodawców, a więc bez względu na to, czy był on o tem uprzednio poinformowany.

Co się zaś tyczy zarzutów, podniesionych w skardze przeciwko istnieniu obowiązku ubezpieczeniowego personelu quaestionis, Najwyższy Trybunał Administracyjny zaznacza przedewszystkiem, że, jak to już Najwyższy Trybunał Administracyjny orzekł w wyroku z 16 stycznia 1925 r. L. Rej. 556/24, wszyscy pracownicy w biurach notarjalnych bez względu na ich zakres działania, o ile nie należą do służby czeladnej i robotników, podlegają obowiązkowi ubezpieczenia pensyjnego na zasadzie wyraźnego przepisu art. 1 ustawy z 10 czerwca 1921 r. Dz. U. poz. 370.

Okoliczność, że Artur Terk w dniu 3 stycznia 1925 r. ukończył już 62 lat życia jest wobec postanowienia § 24 ustawy bez wpływu na dalsze istnienie obowiązku ubezpieczenia pensyjnego, gdyż powołane w skardze postanowienie p. 1 § 2 ustawy ma zastosowanie tylko do osób, u których po raz pierwszy powstaje obowiązek ubezpieczenia po ukończeniu 55 roku życia, które zatem dotychczas nie podlegały temu obowiązkowi. Terk jest zaś, jak to stwierdził Zakład Pensyjny i czemu skarżący nie przeczy, już od roku 1909 jako funkcjouarjusz notarjalny ubezpieczony. Tem samem upada twierdzenie skarżącego. że zatrudnienie Terka w notarjacie jest tylko ubocznem zajęciem, zwalniającem go od obowiązku ubezpieczenia pensyjnego w myśl p. 4 § 2 ustawy. Zapatrywanie skarżącego, że zajęta w jego kancelarji, jako maszynistka Emilja Hudeczek nie podlega również na zasadzie p. 4 § 2 ustawy obowiązkowi ubezpieczenia pensyjnego, gdyż wskutek jej zamążpójścia zatrudnienie jej u skarżącego stało się zajęciem ubocznem, nie znajduje również żadnego oparcia w tym przepisie ustawy. Przepis ten wyłącza bowiem od obowiązku ubezpieczenia osoby, których stosunek służbowy jest zajęciem ubocznem obok innych z większym dochodem połączonych stałych zajęć zarobkowych. W rachubę wchodzą zatem w rozumieniu ustawy tylko inne stałe zajęcia zarobkowe danego funkcjonarjusza, nie zaś jego stosunki familijne i majątkowe.

Wreszcie i podniesiona w skardze okoliczność, że Aron Fleischmann jest tylko drugorzędną siłą pomocniczą niewykonywającą czynności przeważnie umysłowych jest wobec powyższej wykładni art. 1 ustawy z 10 czerwca 1921 r. Dz. U. poz. 370 bez prawnego znaczenia dla obowiązku ubezpieczenia pensyjnego.

Dalsze wywody skargi, dotyczące krytyki obowiązującej ustawy o ubezpieczeniu pensyjnem, pominął Najwyższy Trybunał Administracyjny, jako nie mające żadnego znaczenia dla legalności zaskarżonego orzeczenia.

W tym stanie rzeczy należało skargę oddalić jako nieuzasadnioną.

Podwyższenie opłaty opiera się na przepisie art. 26 ustawy o Najwyższym Trybunale Administracyjnym.

Warszawa, dnia 7 listopada 1928 r.

(—) Dr. Moraczewski (—) Dr. Bernaczek (—) Zeleński.

158

Najwyższy Trybunał Administracyjny.

L. Rej 5120/26.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ.

Najwyższy Trybunał Administracyjny w składzie Przewodniczącego Prezesa dr. Moraczewskiego i Sędziów: dr. Rappego, dr. Bernaczka, dr. Rybarzewskiego,

dr. Cwojdzińskiego tudzież przy udziale członka Sekretarjatu Prawniczego, jako protokolanta, Dąbrowskiego, w sprawie skargi Polskiego Banku Przemysłowego we Lwowie na orzeczenie Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dnia 27 czerwca 1926 r. L. 1220/VIII/25 w przedmiocie ubezpieczenia od wypadków pracowników filji Banku w Rzeszowie, po przeprowadzonej dnia 21 marca 1928 r. rozprawie, a to po wysłuchaniu sprawozdania sędziego-referenta, jako też wywodów zastępcy skargi adwokata Stanisława Konica i zastępcy władzy pozwanej referendarza Józefa Pęskiego oddala skargę jako nieuzasadnioną.

P o w o d y.

Zakład Ubezpieczenia od Wypadków we Lwowie orzeczeniem z dnia 11 lutego 1924 r. L. 964/57 uznał przedsiębiorstwo bankowe Polskiego Banku Przemysłowego, Filja w Rzeszowie za podlegające obowiazkowi ubezpieczenia od wypadków w myśl ustawy o ubezpieczeniu od wypadków w brzmieniu, ustalonem ustawą z 7 lipca 1921 Dz. U. P. 413.

Urząd Wojewódzki we Lwowie orzeczeniem z dnia 25 lutego 1925 r. L. 2318, załatwiając rekurs powyższego Banku, zatwierdził orzeczenie Zakładu ze zmianą, dotyczącą klasy niebezpieczeństwa i wysokości opłaty ubezpieczeniowej, a Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej orzeczeniem z dnia 27 czerwca 1926 r. L. 1220/VIII/25 nie uwzględniło dalszego rekursu Polskigo Banku Przemysłowego i zatwierdziło decyzję Województwa.

Na to orzeczenie wniosł Polski Bank Przemysłowy Lwowie skargę do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, który rozważył co następuje:

W par. 1 ustawy o ubezpieczeniu od wypadków w brzmieniu, ustalonem ustawą z dnia 7 lipca 1921 Dz. U. P. 413, poddano obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków obok robotników i urzędników zatrudnionych w wyszczególnionych w tym przepisie, a w niniejszej sprawie nie wchodzących w rachubę przedsiębiorstwach, zakładach, fabrykach i t. d. także robotników i urzędników, zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłowych lub w zakładach, prowadzonych w sposób przemysłowy.

Pozwana władza uznała w zaskarżonem orzeczeniu, że Polski Bank Przemysłowy — Filja w Rzeszowie, jako instytucja obliczona na zysk, na którą nie rozciąga się przepisy austrjackiej ustawy przemysłowej, podpada pod pojecie zakładów, prowadzonych w sposób przemysłowy i że wskutek tego robotnicy i urzędnicy w nim zatrudnieni podlegają obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków.

W skardze do Najwyższego Trybunału Administracyjnego podnosi skarżący Bank jedynie, że nie jest on przedsiębiorstwem przemysłowem, lecz handlowem, że tylko pracownicy przedsiębiorstw przemysłowych, a nie handlowych podlegają obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków, że personel Banku nie jest narażony na wypadek i wnosi o uchylenie zaskarżonego orzeczenia jako sprzecznego z ustawą.

Zarzuty te nie mogą uzasadnić nielegalności zaskarżonego orzeczenia. Pomijając bowiem bezzadność twierdzenia skargi, że tylko pracownicy przedsiębiorstw przemysłowych podlegają obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków, co jest sprzeczne z wyraźnem postanowieniem punktu 2 ustępu 3 par. 1 ustawy ubezpieczeniowej w brzmieniu, nadanem mu w art. 4 ustawy z d. 7 lipca 1921 r. Dz. U. P. 413, skarżący Bank nie został zaskarżonem orzeczeniem uznany za przedsiębiorstwo przemysłowe, lecz za zakład prowadzony w sposób przemysłowy, a przeciwko temu skarga nie podnosi żadnego zarzutu. Również i podniesiona w skardze okoliczność, że pracownicy skarżącego Banku nie są narażeni na wypadadek jest bez znaczenia dla legalności zaskarżonego orzeczenia ileże — jak to już podniosła pozwana władza w zaskarżonem orzeczeniu — ustawodawca a priori przyjął możliwość wypadków we wszystkich warsztatach pracy, wyszczególnionych w par. 1 cyt. ustawy i uzależnił obowiązek ubezpieczenia jedynie od zatrudnienia w jednem z nich, a skarga nie twierdzi, by Minister Pracy i Opieki Społecznej skorzystał z przysługującego mu na zasadzie par. 3 tejże ustawy uprawnienia i wyjął skarżący Bank z pod obowiązku ubezpieczenia swych pracowników od wypadków.

Skargę należało zatem oddalić jako nieuzasadnioną, przyczem w związku z wywodami zastępcy skarżącego przy rozprawie zaznacza się, że w roku z 16-go marca 1928 r. L. Rej. 25/27 Najwyższy Trybunał Administracyjny orzekł, iż banki, jako przedsiębiorstwa obliczone na zysk, podlegają obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków zatrudnionych w nich urzędników i robotników na zasadzie par. 1 cyt. ustawy, gdyż podpadają pod pojęcie zakładów prowadzonych w sposób przemysłowy.

Warszawa, dzia 21 marca 1928 r.

(—) Dr. Moraczewski, (—) Dr. Rappe,
(—) Dr. Rybarzewski, (—) Dr. Cwojdziński.

Najwyższy Trybunał Administracyjny.

L. Rej. 657/27.
1771/27.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ.

Najwyższy Trybunał Administracyjny w składzie Przewodniczącego Prezesa Dr. Moraczewskiego i Sędziów: Dr. Rappego, Dr. Bernaczka, tudzież przy udziale członka Sekretarjatu Prawniczego, jako protokolanta, Dąbrowskiego, w sprawie ze skarg Polskiego Banku Przemysłowego we Lwowie na orzeczenie Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 października 1926 r. L. 813/U. II/25 i 1358/VIII-25 w przedmiocie obowiązku ubezpieczenia od wypadków po przeprowadzonej dnia 20 kwietnia 1928 r. rozprawie, a to po wysłuchaniu sprawozdania sędziego-referenta, jako też wywodów zastępcy władzy pozwanej Bogdana Millera, urzędnika VIII st. sł., oddala skargi jako nieuzgodnione.

P o w o d y.

Orzeczeniami z 1 października 1926 Nr. 813/U. II i 1358/VIII-25 nie uwzględniło Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej rekursów Polskiego Banku Przemysłowego we Lwowie od decyzji Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie z 4 lutego i 25 marca 1925 r. L. L. 13763/VIII-24 i 3675/VIII/I zatwierdzających orzeczenia Zakładu Ubezpieczenia od wypadków we Lwowie, uznające przedsiębiorstwa bankowe wymienionego Banku we Lwowie i w Sanoku za podlegające obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków zatrudnionych w nich robotników i urzędników — i zatwierdziło powyższe decyzje Urzędu Wojewódzkiego jako ustawowo uzasadnione.

Na te orzeczenia wniósł Polski Bank Przemysłowy we Lwowie dwie równobrzmiące skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, który rozpatrując je łącznie rozważył co następuje:

Skarżący Bank zarzuca w skargach, że niesłusznie został on uznany za podlegający obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków, albowiem jest on przedsiębiorstwem handlowem. a nie przemysłowem, a tylko przedsiębiorstwa przemysłowe podlegają według § 1 ustawy o ubezpieczeniu od wypadków w brzmieniu, ustalonem ustawą z 7 lipca 1921 Dz. U. p. 413 obowiązkowi ubezpieczenia.

Zarzuty skargi nie znajdują uzasadnienia ani w ustawie ani w treści zaskarżonego orzeczenia. W § 1 powołanej ustawy poddano obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków obok robotników i urzędników, zatrudnionych w wyszczególnionych w tym przepisie a w niniejszej sprawie nie wchodzących w rachubę przedsiębiorstwach, zakładach, fabrykach i t. d., także robotników i urzędników, zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłowych i we wszelkich innych zakładach, prowadzonych w sposób przemysłowy.

A więc nietylko przedsiębiorstwo przemysłowe ale i wszelkie inne zakłady, prowadzone w sposób przemysłowy podlegają obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków.

Z treści zaskarżonego orzeczenia wynika wyraźnie, że pozwana władza uznała skarżący Bank za podlegający obowiązkowi ubezpieczenia nie z powodu, że jest on przedsiębiorstwem przemysłowem, lecz dlatego, że podpada on jako przedsiębiorstwo bankowe pod pojęcie zakładu, prowadzonego w sposób przemysłowy, dopatrując się cech takiego zakładu w tem, że skarżący Bank wyjęty jest z pod przepisów ustawy przemysłowej, a prowadzony jest przy pomocy pracowników dla osób trzecich za zapłatą z dążeniem osiągnięcia zysku.

A przeciwko temu zakwalifikowaniu skarżącego Banku jako zakładu prowadzonego w sposób przemysłowy podlegającego obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków, skargi nie podnoszą żadnych zarzutów.

W tym stanie rzeczy należało skargi oddalić jako nieuzasadnione przyczem się zaznacza, że w wyroku z 16 marca 1928 r. L. Rej. 25/27 orzekł Najwyższy Trybunał Administracyjny, iż banki, jako przedsiębiorstwa obliczone na zysk, podlegają obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków zatrudnionych w nich urzędników i robotników na zasadzie § 1 cyt. ustawy, gdyż podpadają pod pojęcie zakładów, prowadzonych w sposób przemysłowy.

Warszawa, dnia 20 kwietnia 1928 r.

(—) Dr. Moraczewski (—) Dr. Rappe (—) Dr. Bernaczek.

159

Orzeczenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Zasady prawne.

1. Wyprowadzenie nowych wniosków z wiadomego władzy orzekającej przy wydawaniu orzeczenia stanu rzeczy, jak również nadanie przepisom ustawowym nowego rozumienia, nie stanowią dostatecznej podstawy prawnej do zmiany przez władzę orzekającą zapadłego i już prawomocnego orzeczenia. (Wyrok z 26 kwietnia 1928, L. rej. 1143/26).

2. Komisja Odwoławcza do spraw podatku majątkowego nie ma ustawowego obowiązku rozprawiania się w swej decyzji z zarzutami rekurenta, podniesionemi poza odwołaniem i po upływie 30-dniowego terminu dopiero na posiedzeniu Komisji, chociażby na to posiedzenie był on wezwany. (Wyrok z 5 października 1928, L. rej. 4614/26).

3. W dziedzinie administracji samorządowej w b. Galicji niema przepisu prawnego, że dzień nadania na pocztę środka prawnego ma być uważany za dzień jego wniesienia. (Wyrok z 4 października 1928, L. rej. 1475/26).

4. Do rozstrzygnięcia odwołania od decyzji Izby Skarbowej, wydanej z mocy art. 52 ustawy o podatku majątkowym z 11 sierpnia 1923, poz. 746 Dzien. Ustaw, właściwe jest Ministerstwo Skarbu, nie zaś Komisja Odwoławcza. (Wyrok z 5 grudnia 1928, L. rej. 4901/26).

5. Niedotrzymanie 30-dniowego terminu, wskazanego w art. 5 ustawy o Najw. Tryb. Admin. poz. 400/26 Dz. Ust., nie uzasadnia uchylenia zaskarżonego orzeczenia z powodu wadliwości postępowania. (Wyrok z 3 września 1928, L. rej. 4644/26).

160

WYKAZ

panujących zaraźliwych chorób zwierzęcych za czas od 1 do 15 marca 1929 r.

1. Nosacizna (Malleus).

Pow. Złoczów: Remizowce, Usznia
„ Podhajce: Litwinów, Horożanka, Zastawie, Złotniki
„ Tarnopol: Nastasów.

2. Pryszczyca (Aphtae epizootical).

Pow. Kopyczyńce: Tłusteńkie.

3. Wąglik (Anthrax).

Pow. Złoczów: Zakomarze.

4. Różyca świń (Erysipelas suum).

Pow. Kopyczyńce: Sidorów
„ Skałat: Turówka
„ Zborów: Pomorzany.

5. Wścieklizna (Rabies).

Pow. Brody: Boratyn, Brody, Kutyszcze, Łahodów, Wierzbowczyk.
„ Brzeżany: Kozowa, Plichów
„ Buczacz: Koropiec
„ Podhajce: Burkanów
„ Skałat: Ostapie
„ Trembowla: Bernadówka, Boryczówka, Iwanówka, Ruzdwiany, Semenów
„ Zbaraż: Pieńkowce, Zbaraż
„ Zborów: Rozhadów
„ Złoczów: Białykamień.

RUCH SŁUŻBOWY.

161

Ruch służbowy na obszarze Wojew. Tarnopolskiego.

Etat Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Pan Minister Spraw Wewnętrznych zamianował Radcę Wojewódzkiego w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Władysława Sardeckiego Inspektorem Wojewódzkim w VI st. sł.,

przeniósł Radcę Wojewódzkiego w VI sł. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Włodzimierza Wagnera w stan spoczynku,

przeniósł referendarza w VII st. sł. Dra Leopolda Werbera ze względów służbowych w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym ze Starostwa powiatowego w Skałacie do Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu,

przeniósł referendarza w VII st. sł. Józefa Wojciecha Jackowskiego na jego własną prośbę w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym ze Starostwa powiatowego w Złoczowie w obręb Województwa Krakowskiego a P. Wojewoda Krakowski przydzielił go do służby w Starostwie powiatowem w Limanowej.

Wojewoda Tarnopolski zamianował praktykanta I. kategorji w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Mr. Józefa Pałysa referendarzem w VIII st. sł.

Etat Ministerstwa Skarbu.

Ministerstwo Skarbu przeniosło Prezesa Dyrekcji Ceł we Lwowie Kazimierza Smolkę z dniem 31 marca 1929 w stan spoczynku.

Ministerstwo Skarbu zamianowało z dniem 1 lutego z dniem 1 lutego 1929 księgowego VIII st. sł. Stetkiewicza Mikołaja z Kasy Skarbowej w Podhajcach, naczelnikiem Kasy w VII st. sł.

Prezes Izby Skarbowej Lwowskiej przeniósł: praktykanta technicznego I kat. X st. sł. Inż. Karnasa Piotra z Urzędu Katastralnego we Lwowie, do Urzędu Katastralnego w Tarnopolu; prowizorycznego asystenta mierniczego XI st. sł. Rollauera Reinholda z Urzędu Katastralnego we Lwowie, do Urzędu Katastralnego w Trembowli;

zwolnił z dniem 28 lutego 1929 na zasadzie art. 116 ust. o państw. sł. cyw. księgowego VIII st. sł. Czecha Edwarda z Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów w Czortkowie;

zmarł radca skarbowy Dr. Kindij Włodzimierz z Urzędu Skarbowego Podatków i Opłat w Czortkowie, w dniu 18 lutego 1929.

Etat Ministerstwa Reform Rolnych.

Prezes Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Tarnopolu przyjął na służbę kontraktową z dniem 12 lutego b. r. Stanisława Kurowicza w XII st. sł. do Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Tarnopolu; z dniem 1 lutego b. r. Wierzbickiego Jakóba w XII st. sł. do Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Złoczowie; z dniem 1 lutego b. r. Staraka Marjana w XII st. sł. do Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Tarnopolu;

podwyższył pobory służbowe prac. kontrakt. Chilewskiego Zbigniewa z XI na X st. sł.;

zwolnił ze służby państwowej z dniem 31 stycznia b. r. kontraktowego pracow. w XII st. sł. Markiewicza Józefa, sekretarza Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Złoczowie; z dniem 28 lutego b. r. Kurowicza Stanisława pracow. kontrakt. w XII st. sł. w Okręgowym Urzędzie Ziemskim w Tarnopolu; z dniem 31 stycznia b. r. Czerniaka Stanisława pracow. kontr. w XI st. sł. w Powiatowym Urzędzie Ziemskim w Czortkowie; z dniem 28 lutego b. r. Staraka Marjana prac. kontrakt. w XII st. sł. w Powiatowym Urzędzie Ziemskim w Tarnopolu.

Etat Ministerstwa Poczt i Telegrafów.

I. mianowania: a) st. oficj. poczt. I kl. Michał Malarski z Janowa k. Trembowli, mianowany naczelnikiem u. p. IV kl. w Chorostkowie; b) praktykantami pocztowymi, zastępcze siły urzędnicze: Feliks Chomicki w Brzeżanach, Jarosław Wierzbicki w Przemyślanach; c) agentami pocztowymi: Marjan Witowski z Mogielnicy, Karol Haslinger w Łuce małej;

II. przeniesienia: st. oficjał poczt. I kl. Władysław Jacek z Grzymałowa do Kopyczyniec, oficjałowie pocztowi Edward Zimmerman z Toporowa do Zborowa, Marja Dudówna ze Lwowa 15 do Oleska, Józefa Niżnik z Czortkowa do Borszczowa i Roman Kolankowski ze Lwowa 1 do Kopyczyniec, asyst. poczt. Stefan Filip ze Skałatu do Grzymałowa i prakt. poczt. Stanisław Szubrowicz z Grzymałowa do Skałatu;

III. przeniesieni na emeryturę: st. oficjał poczt. I kl. w VII st. sł. Pantaleon Czubaty w Tarnopolu.

B. DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Komunikat pocztowy.

Z dniem 20 marca 1929 wydzieloną została gmina Orzechowczyk powiat Brody z zamiejscowego okręgu doręczeń agencji pocztowej w Pieniakach i przydzieloną do zamiejscowego okręgu doręczeń Urzędu pocztowego w Podkamieniu koło Brodów.

Komunikat.

Opuścił prasę drukarską „Skorowidz Ustawodawstwa Polskiego" część III za czas od 1 stycznia 1927 do 1 lutego 1929 r. opracowany przez Romana Hausnera Naczelnika Wydziału Organizacyjno-prawnego w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Skorowidz obejmuje: Dziennik Ustaw, Monitora Polskiego, Dziennik Ustaw Śląskich, Dziennik Taryf Kolejowych, Dzienniki Urzędowe Ministerstw: Komunikacji, Poczt i Telegrafów, Pracy i Opieki Społecznej, Reform Rolnych, Skarbu, Sprawiedliwości, Spraw Wewnętrznych, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Spraw Zagranicznych oraz zbiory okólników innych Ministerstw.

Cena (tom o 400 stronach wraz ze szczegółowym Skorowidzem alfabetycznym) 16 złotych, nadto za koszta opakowania i przesyłki poleconej 2 zł — razem 18 zł.

Do nabycia u autora: Warszawa, skrytka pocztowa 611 lub ul. Nowy Świat 69, telefon 141-30. Konto P. K. O. 45354.

Wysyłka za zaliczeniem pocztowem lub uprzedniem nadesłaniem należytości.

Część I., II. i III. Skorowidza łącznie kosztują 30 zł.

Unieważnienia dokumentów.

Iwan Sauczuk z Kubarowiec p. Zborów unieważnia zgubiony dowód tożsamości konia S. A. Nr. 230280 wydany przez Insp. koni w Złoczowie na nazwisko Hryńka Kułyk z Młynowiec pow. Zborów.

Sawczyński Olimpiusz nauczyciel z Zadarowa pow. Buczacz unieważnia skradzioną legitymację nauczycielską Nr. 8147 wydaną przez Kuratorjum Okręgu Szkolnego we Lwowie.

Tanasiuk Antoni ze Zwiahla pow. Borszczów urodzony w roku 1900 przynależny do P. K. U. Czortków unieważnia książeczkę wojskową wydaną przez 10 p. ułanów w Białymstoku.

Herman Józef z Kałaharówki poczta Touste pow. Skałat unieważnia skradzione dokumenta wojskowe: 1) legitymację Krzyża Walecznych wydaną przez Dow. 3 Dywizji Legjonów za Nr. 801, Nr. Krzyża 4941, 2) legitymację służby frontowej wydaną przez Dow. 3 Dywizji Legjonów pod L. 194.

Rypuła Piotr ze Starego Skałatu pow. Skałat rocznik 1903 unieważnia zezwolenie na wyjazd do Francji wydane przez P. K. U. Tarnopol pod L. 14184/28.

Mędryk Jan z Kaczanówki pow. Skałat urodzony w roku 1904 unieważnia skradzioną książkę wojskową wydaną przez P. K. U. w Tarnopolu.

Wesołowicz Hryńko z Horodyłowa poczta Złoczów unieważnia zgubione dowody tożsamości koni S. A. Nr. 230230 i S. A. Nr. 230231.

Unieważnia się skradzioną kartę na broń Nr. 14974 poz. 108 wystawioną przez Star. w Zbarażu dnia 22/X 1928 Nuchimowi Golrosenowi z Klimkowiec, na prawo noszenia 1 browninga Nr. 229572 z ważnością na 1 rok.

Dmytro Czerewka z Zahajec pow. Podhajce unieważnia zgubioną książeczkę wojskową rocznik 1900/691 wydaną przez P. K. U. w Brzeżanach.

Chaim Koffler w Brodach unieważnia zgubione dowody tożsamości S. A. Nr. 17539 i S. A. Nr. 17793.

Adres Redakcji i Administracji: „Tarnopolski Dziennik Wojewódzki" Tarnopol, Urząd Wojewódzki, ul. 29-go Listopada 4. Nr. telefonu Redakcji i Administracji 23 i 125.

Cena pojedynczego egzemplarza 60 groszy.

„Tarnopolski Dziennik Wojewódzki" przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucyj.
Cena ogłoszeń: drobne za wyraz 10 groszy — najmniej 1 złoty.

Z drukarni Leona Wierzbickiego w Tarnopolu, Pasaż Adlera l. 6. — Telefon Nr. 138.